sai siis peagi ähwardaw jõda maha sulutud. Puurats oli ka pisut röömus, et nii kauniste ja auuga sest wassingust peasis, sest julge polnud ta lugu esiteks ju sugugi nii hulga meeste wasta, kuna tema salk koguni wäike oli. Ta ajas siiski kihwad esmalt õige sirewille, lubas Matsi kinni siduda ja politseisse wiia lasta, et ta esmalt koormaga temast mööda sibutanud ja pärast weel koguni tema, kui linna ametniku wasta käe kurja nõuuga ülesse tõstnud. Aga aegamööda lahkus paha meel, jonnimine jäi wähemaks ja wiimati tehti wiinatopsi juures rahu leping. Kes ses rahulepingus tõige wähem wõitis, see oli Mats, sest temale ei antud wiha toopõlutki rüübata ja häbi oliwad mehel silmad täis teiste ees, kes kõik pealt näinud, kuda isa talle kõmmu kuklasse annud. Rakwere poisid polnud küll ka mitte üsna rahul, et lood nii tasakeste saiwad õiendatud, nemad oleksiwad ikka ennemaste Puuratsille tupe peale annud. Wiimati weeretasiwad nad oma wihakarika Matsi peale ning hakkasiwad teda mebe moodi pilkama ja naerma, et kui suur mees ennast nii wõeraste inimeste ees kõmmutada lasknud, ning kui sest naerust weel küllalt ei saanud, hakati tema suurte „isaisa“ saabaste ja kollaste pükste üle hirwitama. Leiti ka weel pisut tainast kollaste küllest, no nüüd ei tahtnud hirwitamine enam sugugi lõppeda. Küll oleks Mats nende suud heal meelel rusika mäel kinni sulunud, aga isa oli igal silmapilgul kõrtsist tulemas, ei tohtinud.

Noh, wiimaks lõppes ka see häda, isa tuli wälja, istuti regede peale ja wana pika meelega mära wiis Matsi pikajate killast.

Kodu tulles riputas Mats tädi suurels karwastusels kollased püksid warna otsa ja kunagi ei läinud ta nendega enam linna teele. Uued wenesaapad saiwad aga hästi tõrwatud ja nendega käis Mats weel mõnda korda mööda lasna mäge alla, aga Liiwa kõrtsu ees ei pidanud ta ka siiski kauemalt kinni, kui ju orgimees Puurats sealt ammugi ära oli. See koht jäi ta meelest ikka hauuks.

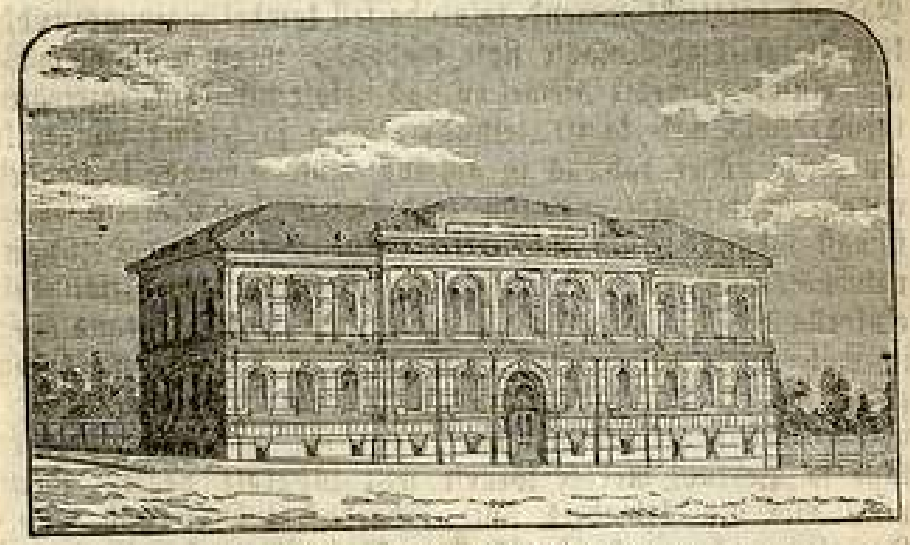
Waatke mehed, pärast seda esimest imelist Tallinna teekäiku, wõttis Mats nõuuks oma wallast wälja minna,

sest naer tema juhtumiste üle ei tahtnud kaduda. Ja nõnda on see wõeras Saare Mats meie Saare Matsiks saanud ja kes teda tõigemalt tunneb, see üleb, et Mats on tubli mees. Jutt otsas.

Tuba Soome üliõpilaskonna rahwusteaduslises muuseumis.

(Waata pilt lehek. 61)

Soome suurkoolis Helsingis õpiwad läbistikku üliõpilased, kes sündimise poolt kahe iseäsgu rahwa kõnust tõusnud, ühed Soomlaste, teised Rootslaste. Esimesed on wäga nobedad oma õppimiste kõrwal ka rahwa hariduse

Soome rahwusteadusline muuseum.

kallal tööd tegemas, nii palju kui neil seks aeg lubab. Nad peawad sagedaste õpetlikkusid koosid Helsingi rahwa seltsides ja sõidawad ka talwel sagedaste linnast wälja maale, seal koolimajades ja kus muidu ruumi rahwale kõnesid pidamas. Neil on see ennemaste wõimalik kui Eesti suurkooli kodanikkudel Tartus, kes ju ka jõuudu mööda kirjanduse ja rahwaseltsides rahwa edenemisest osa wõtawad,

Digitaalarhiiv: Eesti rahwa Kasuline Kalender 1893. a.